

նական տեսակէտով: Այս պատճառաւ է որ շատ խորայնացնելու համար խղճի խնդիր էր սա կէտը՝ թէ «պէ՞տք է հարկ տալ կայսեր թէ ոչ»: Վճարելով այդ հարկը՝ հեթանոս թագաւորութիւն մը Աստուծոյ թագաւորութեան հետ փոխանակած չէի՞նք ըլլաւ միթէ: Ահա թէ ինչո՞ւ Հրեաները մասնաւորապէս կ'ատէին մաքսաւորները ու պարկեշտ մարդոց ընկերութիւնէն դուրս վտարած էին զանոնք (Ղուկ. Է. 34) ու կը զգուշանային սեղանակից ըլլալ անոնց (Մատթ. Թ. 11, Մարկ. Բ. 16, Ղուկ. Ե. 30), ու այսպէս բացարձակապէս զրկած էին զանոնք ժողովուրդի հաղորդակցութենէն: Արդիւ առած էր նոյնիսկ անոնց ուղորմութիւնը ընդունելու ու դրամ փոխանակել հետերնին: Ռարբիւններ մինչև ան-

գամ կ'ըսէին թէ մաքսաւորներու զղջումը ու հետեւաբար անոնց փրկութիւնը անկարելի բաներ են:

Հասկնալի է ուրիշն՝ թէ ինչո՞ւ Փարիսեցիները չէին ներքի Յիսուսի յարաբերութիւն ունենալ մաքսաւորներուն հետ և բարեսպակաժութիւն ցոյց տալ անոնց հանդէպ և թէ ինչո՞ւ ինքն իսկ Փրկիչը խիստ լեզու մը կը բանեցնէր անոնց գէժ՝ ընթէ հղբայրդ չլի՞նք Եկեղեցիին՝ «հեթանոսի ու մաքսաւորի պէս թող ըլլայ անկա քեզ համար» (Մատթ. ԺԸ. 17): Ուրիշ անգամ մըն ալ կ'ըսէ. «Մաքսաւորներն ու պոռնիկները ձեզմէ առաջ պիտի մտնեն Աստուծոյ թագաւորութեան մէջ» (Մատթ. ԻԱ. 31), վասնզի լսեցին Յովհաննէս Մկրտաւիչի քարոզութիւնը և ապաշխարեցին:

Հայացուց՝ Մ. Ե. Ն.

ԲԱՆԱՍԵՂԾԱԿԱՆ

Պ Ա Տ Կ Ե Ր Ա Շ Ա Ր Ք

Առ . . .

Ա.

Զէին փայլեր փու աչերըդ՝ թափուն մեծ յոյսերով,
Ու չէին բնաւ գուեակել ջանար ամոնք նրբամներն
Խորհրդաւոր երկիւնքին. զի կը մնայիր դուն հակած
Ակօսներու խոսքի վրայ ու այգիի ուռերուն.

Հորիզոնին ծիրը երբ չէր բըռնկած ճակատին,
Դուրս կ'ելլէիր, գործիքներդ ուսդ առած, տուներէն.
Գիտէիր թէ մօտ է օրն՝ ու, առանց սին խօսքերու,

Դուն կ'երթայիր ձորերու եւ սրբասուն սիրտերու
Խոնարհութեանը մէջէն, լըռիկ, անո՛նց ետեւէն՝

Որոնց Յիսուս կը պատմէր առակներն իր գեղեցիկ:

Բ.

Ճրճաւարտութիւն. զայն փոքրիկ մանուկ մ'հեգեց իրկրան
Երփնապակոյն վրայ, ուր կը ծաղկէին վարդենիք
Հրեւեակաձեւ. սլացումով: Այն ասեմ ա՛յնքան բարի
էր մարդը դեռ, որ կուտար իր պարզ հոգին՝ իրերուն:

Անմեղութիւնն ալ կ'երթայ առաւօտեան խոտերուն
Սրբարժիւնին մէջերէն. անգէտ իսպառ թէ ի՛նչպէս
Իր բամպակեայ շորջագգեսը թրջոտած է ցօղէն:

Ու երբ կապոյտ լուսնկան աղբիւրներուն մէջ վրնիտ
Կը դողդրղայ, ան գիտէ արդէն մահուր կախարդանքն

Հեծազըւարն, սրտագրաւ նուագներուն վէտէնի:

Գ.

Ու մանուկը կը փախչէր այն ֆաղափէն՝ ուր երբեմն
Եղջիւրները դեներուն կը բուրէին գարե հոտեր:
Եկաւ իրկունն, հուսկ ուրեմն: Ու լոյսերը դրախտին
Շրջացոյցին զայն սաստիկ՝ վերջալոյսովը կարմիր.

Տեսաւ ան որ թռերն՝ մեծ կաղնիներուն կենդանի
Կ'երկարէին ֆաղէլու ասղերն: Հովին մէջէն խուլ,
Աննելիւսէն ծանրացած, միջոցին մէջ կուլային

Մեռելներն այն որոնց ձայնն ան առաջուց կը հանչնար:
— Ու երբոր այգը ծակեց գաղտնիքը վարդ զարդերուն

Արեւն ու Տղան իրարու կը նայէին դէմ առ դէմ:

Թ.

Maurice Mardelle

Ա.

ԻՐԿՈՒԱՆ ՀԱՆԴԱՐՏՈՒԹԻՒՆ

Փոքորիկը անցաւ զերդ թրոչանք մ'անգղերու,
Լի վայրագ կառանչով:
Խաղաղ ծովն աւելի խուլ կոծփով կը ծեծէ
Իր գլուխներն ու ափերն:

Մհ, երկինքը լուացուած ի՛նչ հանդարտ՝ այս իրկուն,
Այն վրնիտ ժամուն՝ ուր
Կը ցոլայ արծաթ նաւն հայրիին մէջ մահուր
Անխորժում կոհակին:

Խաղաղէ՛, սիրտ իմ, քու մըրբիկներդ ալ նոյնպէս
Կ'անցնին, ու կ'անդորրիս:
Ժրպետով տե՛ս բացուած երկնից վրայ օրօրուիլն
Արմաւի ծառերուն: